

Tamt orðaskifti - einki nýtt!

*Sambandspolitikkur er
einki annað enn nýggju
nýggju klæði keisarans
- ein sápublæðra!*

VELJARIN fekk einki nýtt uppskot um, hvussu vit skulu koma burtur úr tí búskaparliga tronga - vinnuliga og sosiala - vit eru komin í fyrsta valorðaskiftinum millum floksformenninar.

ORÐASKIFTID var tamt og floksformenninir dugdu illa at brúka tíðina. Teir vóru ikki sannførandi og teir duga enn ikki at brúka sjónvarp sum tann mest týðandi fjølmiðilin í politiska stríðnum. Ofta hoyrdu vit ógreiðar setningar í torgreiðum málum, so nógvir veljarar hava torført at skilja høpið.

HÓAST sambandsformaðurin - eins og aðrir - helst hevur verið á talu- og fjølmiðlaskeiði, so var hann ikki sannførandi. Í so máta kláraðu Finnogi Ísakson og Tordur Niclasen tað best. Teir megnaðu at tala til fólkið. Tordur Niclasen er rættiliga javnaðarsinnaður, men hann gloymir bara at siga, hvaðani peningurin til útreiðslurnar skal koma!

FRÁ andstöðuflokkunum, teimum nýggju flokkunum og fylkingunum kom púrt onki nýtt. Tað var í stórum og heilum ein endurtøka av tí álvarstøðu, samfelagið er komið í. Loysnirnar vóru fáar og tey vóru hvørki nóg konstruktiv ella seris at sannføra veljararnar um, at tey loysa stóru samfelagstrupulleikarnar - arbeiðsloysið og fólkaftytingina.

AFTURÍMÓTI vísu formenninir í landsstýrisflokkunum á, at vit framvegis eru noyð at bretta upp erner, og taka nøkur tung tøk afturat, samstundis sum vit tillaga samfelagið - tað almenna eins og tað privata - til broyttar umstøður.

FLESTU føroyingar kunnu taka undir við Maritu Petersen, tá hon sigur, at ongantíð sum í hesum tíðum er neyðugt at styrkja vælføðarsamfelagið. Eins og tá hon vísir á, at hóast hetta landsstýrið hevur verið noygt at taka tung tøk, so er eydnast at fremja nógvar týðandi lóggávur fyri at koma burtur úr naggatóðnini.

SOMULEIDIS munnu flestu føroyingar taka undir við Finnoga Ísaksoni, tá hann vísir á, at fólkaflaksins og sambandsflaksins at lækka lönirnar aftur. Hetta er ein roynd, sum ikki letur seg fremja uttan fátækraðemi og sosialt órættvísi, sum vit hava hoyrt um í New Zealandi.

HÓAST Anfinn Kallsberg hevur álit millum flestu føroyingar í síni ofta realistisku meting um samfelagið, so megnar hann ikki at sannføra veljarar og aðrar flokkar um, at tað er rætt at lækka lönir og skatt við lóg.

AT lækka kostnaðarstigið er tvingandi neyðugt. Men tað er ikki nakað nýtt, sum formaðurin í sambandsflokkinum, Edmund Joensen, ger tað til. Sosialurin hevur í fleiri ár vísir á, at tað er tvingandi neyðugt at lækka kostnaðarstigið.

MEN kostnaður er annað enn lönir. Kapitalkostnaðurin - renta og avdræg - hevur verið alt ov høgur. Bæði grundrenta, onnur lámsgjöld og revisrenta.

KOSTNAÐUR fyri roknskap, grannskoðan og edv-tænastur hevur eisini verið ógvuliga høgur. Vit hava jú sæð, hvør hevur skólað peningin í kassan. Flutningsútreiðslurnar hava verið høgur, hóast skipa-felagini siga eitt annað. Eykalutir o.a. kosta oman fyri alt rimuligt mark. Harafturat hava avgjöld og tollur tyngt alt ov nógv um rakstur-in. Og tað ger meirvirðisgjaldið í dag.

HESIR kostnaðir og gjöld ávirka kostnaðarstigið í flestu førum nógva meira enn lönirnar. Men tað, sum hevur verið grundleggjandi galið í føroyskari vinnu, er effektiviteturin.

BÆDI Sosialurin og javnaðarflokkurin hava í árávis vísir á, at tað er tvingandi neyðugt at rationalisera, um vit skulu klára okkum í kappingini við aðrar. Men ikki bara í vinnulívnum. Nei, sanniliga eisini í almenna sektorinum.

EIN einvís lönarlækking verður ein kodd hjá leiðslum og øll ætlan at rationalisera verður skúgvad til viks, sum fyrrverandi virkisleiðarin á Bacalao, Martin Jacobsen, so greitt vísir á, tá fólkaflakurin fór at spækja við lönarlækkingini fyri einum 4-5 árum síðani.

JÚ, tað nýggja hjá sambandsflokkinum - hesum sum vit øll hava bíðað eftir í spenningi - er nú avdúkað: Vit skulu gera tað liviligari í Føroyum, vit skulu rationalisera og vit skulu økja útflutningsvirðið!

HETTA er ikki annað enn tað, sitandi landsstýri roynir at gera, og hetta kunnu eisini øll reisa seg upp og siga uttan at undirmeta virðið í landsstýrispolitikkinum.

TÍ mundi mangur sambandsveljari kenna seg eyðmýktan í gjárkvældið, eftir at sambandsflokkurin nú í langa tíð hevur greitt fólki frá, at hann var tann einasti flokkurin, sum hevði eina greiða ætlan fyri framtíðarsamfelagið, sum fór at halda! Men har var eingin framtíðarætlan.

FYRITREYTTIN fyri aftur at gera tað liviligari hevur m.a. verið at sanera skuld í vinnulívnum, so tað kann virka á sunnum figgarligum grundarlagi. Hetta eigur at styrkja okkum í kappingini við onnur lond, tí hetta hevur sanniliga lækkað kostnaðarstigið.

MEN eitt gloymir sambandsflokkurin - eins og hinir í andstöðu - at fiskatillfeingið er bara eina helvt av tí, tað hevur verið. Tý er eisini neyðugt alla tíðina at bota marknaðarstöðuna. Men hetta verður eisini gjørt við at endurskoða handilssáttmálan við ES, og samráðingar um hetta fara fram. Munurin millum sambandsflokkinn og hinar flokkarnar er bara, at sambandsflokkurin vil upp í ES.

VIÐ øðrum orðum var einki nýtt í politikki sambandsflaksins. Hann hevði einki originalt ella vittgangandi boð upp á at koma burtur úr búskaparkreppuni. Hann kann ikki vísa á nakað, sum ger hann betur færan fyri at stýra hesum landi enn hinir flokkarnir ella sitandi landsstýri.

HETTA hava flestu føroyingar hildið, og nú fingur vit tað endaliga staðfest: Politikkur sambandsins er einki annað enn endurtøka av ævin-týrinum hjá H. C. Andersen um nýggju klæði keisarans. Har vóru eingi klæði - tað heila var bara ein sápublæðra!